

er da saaledes, at f. Ex. i Tyskland er der et Apothek for 9000. Mennesker, i Schweiz er Forholdet som 1 til 8000, i Frankrig 1 til 6000 og i Holland 1 til 5000. Salgsprisen paa Apotheker er meget høi, det er jo naturligtvis en Følge af Privilegierne. Den varierer i Almindelighed mellem 150,000 og 300,000 Kr. og har været i stadig Tilvæxt. Jeg skal tillade mig at fremhøve et Exempel, nemlig fra Kjørteminde Apothek. Det blev i 1873 solgt for 65,000 Kr., i 1878 for 115,000, i 1882 for 120,000 Kr., altsaa paa 9 Aar en Prisstigning af 85 pCt. Hele Apothekerinstitutionen er en forældet Ting fra Abholutismens Tidsalder, hvilket allerede turde fremlyse deraf, at vi endnu have en Institution, det fgl. Sundhedskollegium, der skriver sig fra nogle Retsforrifter, nemlig Reskripterne af 22de April, 13de Mai og 18de November 1803 og vel at mærke gaa disse Retsforrifter væsentlig ud paa at opfriske en Forordning af 9de April 1740 og en Fundats af 22de Juni 1785. I Henhold hertil udgjør den farmaceutiske Bestanddel af Sundhedskollegiet ikke mere end $\frac{1}{10}$ eller maasse kun $\frac{1}{12}$ af hele Kollegiet, og det er saaledes temmelig klart, at den farmaceutiske Bestanddel af Kollegiet ikke har kunnet være i Stand til at sætte synderlig meget igjennem med Hensyn til Apothekervæsenet og dets bedre Ordning. I Tyrrene begyndte der at løfte sig Stemmer for en Reform med Hensyn til vort Apothekervæsen, og der udfom da ogsaa en fgl. Resolution af 23de December 1842 om Apothekers Oprettelse, men der mærkedes i Virkeligheden ikke synderlig til denne Resolution ude i Livet. Dernæst udfom der ogsaa nogle Aar senere under 7de Juli 1873 en Resolution eller et Reskript om Hjelpeapotheker, men Tilstanden blev ikke bedre derved, thi ved Oprettelsen af disse Hjelpeapotheker blev der taget meget ringe Hensyn til Befolkningens Tarv og et meget stort Hensyn til Privilegiehavernes Tarv; de særlig uddannede Farmaceuters Tarv blev heller ikke synderlig varetaget, og disse Mænd hindredes navnlig ved denne Resolution i at kunne komme i selvstændige Stillinger. Noget som naturligtvis enhver Mand sætter Pris paa. Det, der tilsigtedes med Hjelpeapothekerne, blev til dels ikke opnaaet, thi efterhaanden ere de fleste af dem bleve bortforpagtede til Fordel for Privilegiehaverne og ere saaledes bleve Gjenstand for en Speculation i Retning af Binding, som ikke har været til Fordel hverken for Almenheden i det Hele taget eller for de farmaceutisk uddannede Mænd, som have offret Tid og Studium paa at komme ind i disse Stillinger. Der

er kommet mange Andragender ind til Ministeriet, som ikke ere bleve bevilgede. Her paatrænger sig nu det Spørgsmaal, med hvilken Ret kunne Eierne af Apothekerprivilegierne forhindre nye Apothekers Oprettelse. Jeg skal i saa Henseende tillade mig, med den ærede Formands Samtykke at oplæse nogle Linier af den Resolution, som jeg har tilladt mig at citere, nemlig Resolution af 23de December 1842, som var Resultatet af de Forhandlinger, som dengang førtes ved det fgl. Sundhedskollegium. Det hedder deri: „Uagtet Apothekerprivilegier, udenfor de enkelte Tilfælde, i hvilke de ligesom ere forundte som reelle, maa anses som personlige, saa ville vi dog tilstede, at det, i Henseende til de allerede eksisterende Apotheker, der tidligere have været Gjenstand for Overdragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, i hvis Følge Kjøbere af flige Apotheker tillige kunne forvente allernaadigt Sanction paa Privilegiets Erhvervelse, naar det paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade godtgjøre, at de ere i Besiddelse af den til Apothekets Drift fornødne Duelighed; men ligesom det er en Selvfølge, at der ved Medicinaltartsens Bestemmelse ikke bør tages Hensyn til, at ældre Apotheker have tilkjøbt sig Rettigheden til at drive Næringen, saaledes skal intet ældre eller nyere Apothekerprivilegium være hinderligt i at bevilge flere nye Apothekers Anlæg, hvor det Offentliges Tarv maatte gjøre Saadant tilraadeligt.“ Jeg vil nu tillade mig at opfaate det Spørgsmaal, om en Apotheker herefter kan gjøre nogen retslig Indsigelse gjældende med Hensyn til Oprettelsen af Apotheker. Forølgelig af Lægepersonalet omkring i Landet, Veterinærvidenskabens Udvikling og Ansættelser af flere og flere Dyrleger, alt det til sammen gjør, at der maa blive Brug for flere og flere Apotheker. Det burde efter min Mening ikke formenes nogen pharmaceutisk uddannede Mand, som stiller de Betingelser, der kræves, at oprette Apotheker paa egen Regning og Risiko, ligesom privilegerede Bogtrykkere og Gjæstgivere f. Ex. ikke kunne forhindre Andre i at nedsette sig. Alt i Henseende til, om jeg saa maa sige, den nyere Tids Mand og Tidsanstuelser, som have gjort sig gjældende efter vor Næringslov og navnlig i Henhold til Næringslovens § 88. Der bør gjøres Noget fra Statens Side, om end med Offre. I Sverige har man afsløst Privilegierne ved fgl. Anordning af 9de September 1873. Hvorfor skulle vi ikke gjøre ligesaa hos os? og først og fremmest bør hele den forældede Administration vistnok undergaa en grundig Omændring. Sundheds-